

SIMON NICHOLSON

GENÇ HOUDINI

GENÇ
T
ZAMAN

KAYIP HOKKABAZIN
PEŞİNDE

GENÇ HOUDINI

KAYIP HOKKABAZIN PEŞİNDE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Merve Okçu
Çeviri Şeyma Göksay
Kapak Tasarımı CumbaCo
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Mayıs 2016
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-2308-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4076

GÜMÜŞ ROMANLAR / 14

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 Young Houdini - The Magician's Fire adıyla Oxford University Press tarafından yayımlanan eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1. Bölüm

Tren yaklaşıyordu. Harry, yıkık dökük evlerin üzerinden fosur fosur yükselen kara dumanı görebiliyor, motorun gıcırtılarını duyabiliyordu. Demir rayların üzerinde dururken, ayaklarındaki titreşimi hissedebiliyordu. Pantolonunun yıpranmış kenarlarına bakınca belli oluyordu.

Fazla uzun sürmedi. Olduğu yerde biraz daha bekledi. Ayakkabı boyası bulaşmış parmakları seğiriyor, gürleyen dümenin yönüne bakan gözleri kısılıyordu.

Ceketinin cebinden sağlam bir asma kilit çekip çıkardı ve rayların ortasındaki noktaya kendini zincirlemeye devam etti.

“Bu defa sahiden kaybettin, Harry!”

“Harry! Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Birkaç adım ötede bir kız ve bir oğlan bekliyordu. Billie, kız olanın üzerinde, eski püskü, üzerine yapıştırıcı bulaşmış bir

fabrika önlüğü vardı. Başı bir tarafa çevrili, tek kaşını kaldırmış, beton duvara yaslanıyordu.

Görüş açısında olan ve nispeten daha memnun gözükken çocuğa bakarken en ufak bir zerresi bile etkilenmemiş, diye düşündü Harry gülümseyerek. Çocuk heyecandan yerinde duramıyor, titizlikle dikilmiş İskoç kumaşı takımının içinde adeta kanat çırpıyordu. Alelacele New York Treni Hareket Saatleri tablosunun bir kopyasını çıkardı.

“Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, Harry? Gördün, hesaplarım doğru çıktı.” Trenin dumanına karşı hızla kolunu kaldırınca, genç delikanlının İskoç kumaşı takımının dikişleri patladı ve kravatı dönüverdi. “Grand Central’den kalkan 15:24 treni bu. Tahminimde yanılmadım, tam on ikiden...” Yeleğinden bir cep saati çıkardı. Havada sallandırdı ve bozuk para büyüklüğündeki gözleriyle saatine baktı. “Tam olarak iki dakika, yirmi yedi saniye!”

“O zaman acele etmeliyiz, Artie!” Harry, sol bacağından bir zincir ilmiklede, başının etrafından geçirdi ve şık bir açılış diye özenle ayarladı. Sesinin yankılandığını duyuyordu, arkadaşlarından farklı olarak İngiliz aksanı değil, Macar aksanı vardı.

“Hesaplamalarda iyi iş çıkardın ama ben henüz tam anlamıyla kelepçelenmedim! Bir zincir daha, Billie!”

“En kalınlarından bir tane mi? Yoksa daha hafif olanından mı, efendim?” Billie, gülerek yaslandığı duvardan ayaklarının dibindeki çuvala eğildi ve demir yığınının içinden

bir şey çıkardı. “Senin için güzel bir seçim yaptım, ağır olan zincirler ve hafif olanlar, türlü türlü...” Billie, genzinden konuşuyordu ve konuşurken ağzını yayıyordu. Kelimeleri de elinde salladığı zincirin hareketleriyle ahenk içerisindeydi. “Sana eşlik etmemizi istediğin başka bir ölümcül durum var mı? İstersen seni ipe Brooklyn Köprüsü’nden sallandıralım? Ya da hayvanat bahçesindeki aslan kafesine sokalım, ne dersin? Çıta’yı yükseletiyoruz, eminim bunları da yapabiliriz.”

“Siz ikiniz üstesinden gelirdiniz, hiç şüphem yok. Ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?” Harry, zinciri vücudunun ortasından doladı. Yine şık bir açı elde ettiğinden emin oldu. “Şimdi sadece büyük trenimize konsantre olalım.”

“Büyük tren, evet.” Billie’nin sol kaşları daha da yukarı kalkmıştı. “Hey, Artie! Görünüşe göre bugün trenlerle epey meşgulüz. Bu trenlerin biriyle yaşadığım şeyden bahsetmiş miydin sana? Louisana hızlı treni ama ben ona Louisana Ekspres Saman Şampiyonası diyorum; acayip sarsıntılıydı.”

“Şimdi sırası değil, Billie!” Harry, asma kilidi bağlantıların üzerinden kaydırıldı.

“Tam da sırası! Yarış için her şeyi göze almıştım. Yük istasyonu yakınında bir köprünün üstüne asılmış bekliyordum. Saman yüklü vagonlar köprünün altından geçtiği sırada köprüden aşağı atladım! Az daha bacağım kırılıyordu!” Billie, sırtında asılı minik ukulelesine uzandı ve bir melodi tutturmaya başladı. “Aynı, sokakta olduğu gibiydi, eline geçen fırsatları

kaçırmaman lazım. Sonuçta oradaydım, ukulelemi tıngırdata-
rak Arkansas'a kadar bütün yolu gittim, dahası..."

"Billie, Şimdi değil! Herkes bekliyor. Bak!"

Harry, asma kilidi çat diye kapattı ve rayların diğer tara-
fundaki bankın üstünde sıraya dizilmiş on beş kişilik insan ka-
labalığına doğru başını uzattı. Masmavi gökyüzüne karşı poz
veriyordu sanki. Billie ve Arthur, yoldan geçenleri, dükkân
sahiplerini, hatta birkaç çamaşırcı kadını oraya toplamak için
neredeyse bir saat harcamıştı. Ve herkesin gözü Harry'e kilit-
lenmişti. Şimdi herkes nefesini biraz daha tutup izleyecek, diye
düşündü Harry. Asma kilidin anahtarını kopardı ve havaya fırlat-
tı. Anahtar, dikenli çalılıkların içinde kayboldu.

"Bu kez gerçekten başardın." Billie, ukulelesini yere bırak-
mıştı. Anahtarın arkasından bakarken o bile etkilenmiş gözü-
küyordu.

"Kesinlikle!"

Harry, başını kalabalığa doğru uzattı. "Herkesin düşündüğü
de bu!"

"Evet, ama sahiden de başardın!" Arthur deliler gibi zıplı-
yor, parmaklarını şıklatıyor, sağa sola sallanıyordu. "O dikenli
çalılıklar arasında anahtarı asla bulamayız!"

"İşin bütün esprisi bu." Harry derin bir nefes aldı. Gözlerini
dikkatle asma kilide yoğunlaştırdı. "Bakın, aslında konuşmuyor
olmam lazım, sihirli güçlerim varmış gibi davranmam gereki-
yor."

Öyle yapmaya devam etti. Çatırdayan gürültü, artık daha yakından duyuluyordu. Raylar daha güçlü titriyor, yıpranmış pantolon paçaları da aynı tempoda sallanıyordu. Harry ise olan bitenden rahatsızlık duymuyordu. Aksine, zincirlere bir o kadar daha gizemli, dikkatli gözlerle bakıyordu. Hatta kilidi ağzına doğru çekip mırıldanmaya başladı. Billie ve Arthur kalabalığa seslendi: “Eski sihir sözleriyle bir çocuğun kendini kurtarışını izleyin!”

Nefesler tutulmuş, kalabalığın şaşkınlığı fark edilebiliyordu. Seyircileri etkilemiş gibiydi. Kilide mırıldanmaya devam etti. Bilerek Macarca ifadeler de kullanıyordu, böylece tanıdık olmayan kelimeler kendisini dinleyen kalabalığa daha gizemli gelecekti ve gerçekten sihirli güçleri var zannedeceklerdi. Daha yüksek sesle mırıldanıyor, gözlerini döndürüyor, transa geçerek kendini kaybetmiş gibi yapıyordu. Mazot ve isin bayıltıcı kokusunu alsa da burnunu büzerek:

“Tren! Tren!”

Harry, gözlerini devirmeyi bıraktı, kalabalığa baktı. On beş kafanın hepsi sola dönmüştü, çünkü tren evlerin ardından belirmişti ve rayların üzerinden kıvrıla kıvrıla yaklaşıyordu. Hepsi eliyle treni işaret ediyordu. Herkesin suratı duvar gibi bembeyaz olmuştu. Hızla yaklaşan demir yığını, hâlâ yüzlerce metre uzaklıkta olsa da trenin düdüğü acı acı bağıırıyordu. Rayları sıyırdıkça daha da hızlanıyordu. Harry de herkes gibi trenin gelişini izliyordu. Mazot ve is kokusu artık sadece burnundan içeri sızıyor, ağzına girip tükürüğünden boğazına

kadar bulaşıyordu. Elini çabuk tutmalıydı fakat zincirlere son bir kez daha bakış atmaya karşı koyamadı.

“Harry! Çok geç bıraktın!”

Arthur, dikenli çalılıklara doğru koşarken bağırdı. Billie, elini alnına götürüp, iyi prova ettiği bir baygınlık sergiledi. Çok başarılı, diye düşündü Harry. Billie'nin çakıl taşları üzerinde yığılışını seyrediyordu. Bu sırada Artie çalılıklara varmış, kaybolan anahtarı ararmış gibi toprağı eşelemeye başlamıştı. İşin bütün esprisi bu. Yine de haklıymışlar. Anahtarı bulmanın ve tren çarpmadan Harry'yi kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Bu düşünce, onu orada tutan zincirleri daha güçlü hissetmesine yol açıyordu. Yırtık gömleğinin altında omuzlarından damlayan bir ter damlası hissetti. Hadi, elini çabuk tut...

“Treni durdurun!”

“Biri bir şey yapsın!”

Kalabalıktan çılgınlık yükseliyordu. Çamaşırcı kadınlardan biri, elindeki sepeti yere düşürmüş, içindeki çamaşırlar bankın üzerine devrilmişti. O telaşede kimse fark etmedi bile. Baştan aşağı etkilenmişlerdi. Artık daha fazla ter boşalıyordu; alından, boynundan, koltukaltından. Vücudunu titreten garip bir seğirme hissediyordu. Güzel! Her seğirme, her ter damlası, oyununa daha fazla konsantre olmasını sağlıyordu.

Asma kilidi tekrar ağzına yaklaştırdı ve bir şeyler daha mırıldandı. Kilidi avuçlarının arasına öyle bir almıştı ki diliyle üst dudağının arkasına aldığı küçük şişliği kimseler görememişti.

Harry, gözlerini kapadı. Ustalıkla yerleştirdiği eğri çiviye diliyle hissetti ve dişlerinin arasına getirdi. Eğri kısmını ağzının kenarına alıp asma kilidin deliğine sokuverdi.

“*Odaklan.*”

Harry, başını yan yatırdı. Çiviye dikkatlice büküştü, böylece çivi asma kilide tam oturdu. Defalarca bunu çalışmıştı; önce elleriyle, sonra ağızla. Ama yine de çiviye oynatırken çenesindeki hafif titremeyi hissedebiliyordu. Demir tekerlerin tıngırdamasıyla, düdüğün acı haykırışıyla beyni zonkluyordu. “Konsantre, konsantre...” Kilidi çıkarmaya devam ederken artık sadece birkaç metre ötedeki trene bakıyordu. Derken çivi kayıp gitti.

Çiviye dişlerinden çekerken beklenmedik bir şekilde asma kilit sola fırladı. Ufak metal, alt dudağında birkaç saniyelik riskli bir biçimde dengelenmişti. Çiviye geri getirmek için diliyle çabaladıkça bütün vücudunun buz kestiğini hissediyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı ve bu hâlde, bu kadar yakın mesafede çiviye dengede tutmaya çabalıyordu. Dili kasılmış, vücudunun her zerresi seğiriyordu.

“*Odaklan.*”

Çivi yeniden dişlerinin arasındaydı. Çenesiyle yeni bir açıyla çiviye kilide yerleştirdi. Treni hızla kontrol etti. Tren, frenlerine yüklenmiş ancak hâlâ hızla yaklaşıyordu. “Demir bulanıklık, sadece kırk metre ileride. Otuz, yirmi...” Frenlerden tiz bir ses yükseliyordu, ancak asma kilidin içinden tüm duyabildiği, küçük yayların gerilmesi, küçük kaldıraçların gıcırdamasıydı.

Tam o sırada, asma kilidin yankılanan sesi: Çıkırt!

Kilit açılmıştı. Ağır ve soğuk zincirlerden kurtuluvermişti. Bir tanesi sol dirseğine takılmıştı, fakat diğer zincirleri de silkeleyip rayların üzerine savuşturunca, ondan da kurtulmuştu. Etrafına bakındı ve üzerine doğru gelmekte olan trenin geniş ön kısmını gördü. İtiraf etmeliydi ki bacakları her zamanki gibi sağlam basmıyordu. Yine de tam zamanında ayağa kalkmayı başarmış ve rayların yanındaki çakıl taşlarının üzerine atlamıştı. Ağzındaki çiviye yine dudağının arkasına sakladı. Çiviye kilide sokmakla geçen o zor anları hayal meyal hatırlıyordu. Nefes alıp verişleri kısa kısaydı. Üzerindeki tozları savuşturdu. Yeniden süratlenen vagonların rüzgârından yırtık giysileri dalgalandırırken, rayların ilerisinde tökezleyerek yürüyordu. Kalabalık, karşısındaydı. Herkes alkışlıyor, tezahürat ediyor, şapkalarını sallayarak selam veriyor, geldiği yöne doğru para atıyordu. Harry, olduğu yerde durup, paraların savruluşunu izlerken biraz bekledi. Tren çoktan uzaklaşmıştı ama o olduğu yerde kaldı. Kalp atışları ve titreyen vücudundan başka hiçbir şey düşünmüyordu o an. Derken kolunda bir dürtüyle uyandı.

“Harry? Burada olduğumuzu unutmadın, değil mi?”

Kolunu dürten Billie’ydi. Elinin ağırlığından belliydi. Sevinçle Harry’nin yanına gelmiş, gülüyordu. Harry, ona göz kırptı ve yanı başındaki Arthur’a baktı. Onun da yüzü gülüyordu.

“Kusura bakmayın.” Harry tekrar göz kırptı. Yüzünün yandığını hissediyordu. “Kendime gelmem bazen biraz zaman alıyor...”

“Merak etme, biz alışkınız.” diyerek gözlerini devirdi Billie.

“Teşekkürler.” Harry, ellerini iki yana açtı. “Haydi öyleyse, onlara istediklerini verelim.”

Arkadaşlarının elini tutmasını bekledi. Sonra hep birlikte, daha önce çok kez prova ettikleri kapanışı gerçekleştirdiler.

Zarif bir şekilde öne eğilerek kalabalığı selamladılar.

2. Bölüm

Harry, parka doğru koştu. Gün yeni yeni kararmaya başlıyordu. İş ve mazottan geriye son kalanlar da giysilerinden temizlenmişti. Adımlarını attıkça botları serin çimenlere vuruyor, içindeki kaplar ve fırçaların tıkırtısıyla ahşap ayakkabı boyama kutusu omzunda sallanıyordu. Bir fiske vurarak kutunun kapağını açtı, bölmelerden birini kontrol edip kapağı tekrar güm diye kapattı. Korkulukların üzerinden atlayarak, kestirme yoldan çiçekliklerin oraya, ormangülü çalılıklarının arkasına saklanmış Billie'nin yanına geldi.

“Hazır mı, Harry?”

“Elbette!”

“Her şey istediğimiz gibi, değil mi? Her ayrıntı?”

“Hem de hepsi! Neyse ki tren hilesi yolunda gitti. Yoksa yetmeyecekti.” Pantolonun cebinin astarını dışarı çekti, hiç para yoktu. “Gelmiş geçmiş en çılgın oyun bu oldu, nasıldı ama?”

“Sen kazandın, Harry, onda şüphe yok.” Billie, çalılıkların arkasına bakındı. “Bu arada, hoşça kal dediğimizden beri gözükmeydi.”

Çer çöp ve yaprakların arasından Harry de bakınmaya başladı. Az ileride, parkın yakınında beyaz, görkemli bir ev vardı. Pencereleri ışıldıyor, ön kapısında mermer basamaklar karşılıyordu. Harry, içeride bir hareketlilik var mı diye pencereleri kontrol etti. Fakat her zamanki gibi, koca evde ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

“Ee, sen nasıl öğrendin, Billie?” diye sordu. “Doğum günü olduğunu diyorum.”

“Birkaç ay önce bahsetmişti bana, 17 Eylül demişti.”

“Nasıl oluyor da öncesinde bir şey söylemiyor? Hep trenden konuşmak istedi, varsa yoksa tren!”

“Sen de biliyorsun, oyunlarımızı seviyor. Muhtemelen bugün yaptığımız çok hoşuna gitti. Kafasını dağıtmıştır hem. Şimdi kafası yerine gelir zaten. Bak, Arthur değil mi o?”

Harry, karanlığın içinden bakındı. Billie haklıydı; ön kapı açılmış Arthur dışarı çıkıyordu. Billie bir konuda daha haklıydı; Arthur’un kafasında oyun filan kalmamıştı. Genç oğlanın hareketleri ağırdı ve merdivenlerden inerken başı önündeydi. Kaldırımında boş boş yürüyerek caddenin karşısındaki parka geçti. Havaya karışan hafif iç çekişi Harry bile iştimişti. Billie’ye döndü; o da aynı fikirde olduğunu başını sallayarak gösterdi.

“Selam Artie!”

“Billie? Harry?” Artie durup, onlara el salladı. “Bu akşam ikinizin de çalıştığını sanıyordum.”

“Benim vardiyam başlamadı daha.” Billie, her tarafı yapışkan olmuş kasketini düzeltti. Fabrika önlüğü de aynı vaziyetteydi. “Sen de önümüzdeki birkaç saat ayakkabı parlatacağa benzemiyorsun, haksız mıyım Harry?”

Harry, omzunu silkti. “Kısa bir süreliğine bıraktım, doğru.”

“Hadi ya!” Arthur şaşkındı. “Eh, ben de pek heyecanlı bir şey yapmıyorum zaten. Parkın etrafında öylesine dolanacaktım. Şeyden önce...” Eve doğru dönüp baktı. “Tekrar içeri girmeden önce.”

“Biz de sana katılırız, Arthie.” dedi Billie ve kolundan çekişirdi, “Haydi!”

Parkın etrafında dolaşmaya başladılar. Billie, her zamanki gibi sırtında asılı ukulelesine uzandı, fakat fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu ve Harry bunun sebebini biliyordu. Arthur’un alnında beliren o tanıdık çizgilerin ilk belirtilerini ikisi de fark etmişti. O sırada Arthur’un sol eli ceketinin cebine uzandı. Üzerinde bazı harfler ve noktalar olan şerit şeklinde küçük bir kâğıt çıkardı. Harry, yürümeye devam ederken ne diyeceğini toparlamaya çalışıyordu.

“Chicago’ya gidiyor, değil mi?” Billie önce davranmıştı. “Beklediğin gibi değil mi?”

“Yarın ilk iş.” Arthur, parmağını noktaların üzerinde dolaştırdı. “Bu mesajı hizmetçilere dün ofisinden yollamış. Diğer

kağıtlarla birlikte koridordaki makineden çıktı. Hizmetçiler okuyup kağıt dönüşüm kutusunda bırakmış; her zamanki gibi.”

Billie, elini Arthur’un omzuna koydu. “Anlamıyorum, daha yeni seyahatten gelmişti. Neresiydi orası?”

“Washington.” dedi Arthur, ”Üç haftalığına gitmişti.”

“Yani, tüm zamanını yaşadığın şehirdeki bir ofiste geçirmek için ülkeyi uçtan uca dolaşacaksın.” dedi Billie, başını iki yana sallayarak.

“Toplantıları oluyor, değil mi? Yeni bir banka kurmak için Amerika’ya gelmek gibi.” Arthur’un suratı asılmıştı. “New York’a taşındığımızdan beri böyle devam ediyor, sekiz ay oldu. Londra’dayken de beni doğru düzgün görmüyordu zaten. Tek hatırlayabildiğim, hep aynıydı. Babam için iş önce gelir, arkasından iyi ve pahalı bir ev. Ve tabii isteklerini harfiyen yerine getiren birkaç hizmetçi.” Tekrar dönüp eve baktı. “Benim ise peşine takılmam bekleniyor.”

Gözleri uzaklara dalmıştı. Harry de arkasına döndü ve nede-nini anlamıştı. Karanlık çöktükçe görkemli beyaz binanın ön tarafındaki büyük odanın lambaları tek tek yanıyordu. İçeride Arthur’un babası Lord Trilby Roberts’ın resmi asılıydı. Uzun boyu ve sert yüz ifadesiyle, üzerine tam oturan bir takım elbise giyinmişti. Zengin bankacı, dimdik duruyor ve aradaki mesafeye rağmen pencere önünde telefonda konuşurken, o soğuk karakteri hemen hissediliyordu. Etrafında, dosyaları ve evrakları toparlayan bir sürü çalışanı pervane olmuştu, anlaşılın Chicago seyahatiyle ilgili hazırlıklarda tek bir endişe yoktu.

Arthur dönüp sordu: “Onu bekleme ne rağmen seni yine terk mi ediyor yani?”

“Diğer tüm eşyalarla birlikte.” Artie, hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu. “Antika mobilyalar, İsviçre saatleri, bu tarz şeyler.”

“En azından borsa rakamlarını kaydeden cihazı oluşturdu.” dedi Billie. “Hiç değilse ne planladığını anlayabilirsin.”

“Biliyorum.” dedi Arthur, “Biliyorum.”

Tekrar cebine uzandı ve ayrı bir çaba sarf ederek kenarlarından tuttuğu bir kâğıt daha çıkardı.

“Aslında makineden bir mesaj daha çıktı bu sabah.” Ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu. “Beklediğim bir şey değil; tam da bugün.”

“Sahi mi?” Billie, meraklı gözlerle elindeki kâğıda bakıyordu.

“Çöp kutusunda buruşturulmuş halde buldum, diğer kâğıtlar gibi. Bu hizmetçiler gerçekten bulamayacağımı mı sanıyordu?”

“Babandan mı geliyor? Ofisten evdeki hizmetçilere?”

“Ne sandın ya!”

“Hem de bugün mü gelmiş? 17 Eylül’de?”

“Evet.”

“Seninle mi ilgili?”

“Tabii benimle ilgili.”